

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/484/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312217266
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4312217266.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členov senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o. so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, v konaní zastúpený Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 3. februára 2014 č. k. 12C/2/2013-72, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 4 ods. 1 písm. a) bod 1., § 5 ods. 1, 3, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 zák. č. 514/2003 Z. z., § 41 ods. 1, 2 písm. c) d) i), § 44 ods. 1, 2 zák. č. 233/1995 Z. z. a zo spisu Okresného súdu Levice sp. zn. 14Er 537/2010 súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 24. 06. 2010. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu. Exekučný súd výzvou zo dňa 30. 06. 2010 vyzval oprávneného cestou súdneho exekútora na predloženie Zmluvy o úvere, ktorá bola súdu doručená dňa 16. 09. 2010. O žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia exekučný súd rozhodol uznesením zo dňa 08. 10. 2010, právoplatne dňa 24. 06. 2011 tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol. Voči uvedenému uzneseniu oprávnený podal odvolanie, ktoré zobral späť, Krajský súd v Nitre odvolacie konanie zastavil, exekučné konanie je právoplatne zastavené. Rozhodnuté bolo po 3 mesiacoch a 14 dňoch od podania žiadosti a po 24 dňoch od doručenia požadovaných dokladov. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal jednak náhrady škody, a jednak náhrady nemajetkovej ujmy, ktorý odôvodnil tým, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Návrh navrhovateľa súd nepovažoval za premlčaný, pretože žiadosť o udelenie poverenia bola exekučnému súdu doručená v júni 2010, rozhodnuté o nej bolo v októbri 2010 a navrhovateľ si uplatnil u odporcu predbežné prerokovanie na náhradu škody v septembri 2012, čo je súdu známe z obdobných prejednávanych vecí, uvádzal to aj navrhovateľ vo svojich vyjadreniach v obdobných veciach a uvádzal to aj právny zástupca navrhovateľa na pojednávaniach v obdobných veciach. Návrh navrhovateľa súd nemohol ako predčasne podaný zamietnuť, pretože vo veci bolo rozhodnuté po uplynutí 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Navrhovateľ sa domáhal náhrady škody z titulu nesprávneho úradného postupu s poukazom na § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. z dôvodu, že k došlo k rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti

o udelenie poverenia, pričom nebola dodržaná zákonom stanovená 15-dňová lehota. Štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci, ak došlo k nezákonnému rozhodnutiu alebo nesprávnemu úradnému postupu, došlo k vzniku škody a medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou je príčinná súvislosť, pričom všetky tri podmienky musia byť splnené súčasne. Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je zákonom č. 514/2003 Z. z. koncipovaná ako zodpovednosť objektívna (podľa § 3 ods. 2 zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť), čo znamená, že zo strany oprávneného subjektu (poškodeného) nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu, resp. nedbanlivosti, ale stačí preukázať, že škoda (ak vznikla) je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu (tzv. zodpovednosť za výsledok). Z pripojeného exekučného spisu súd zistil, že exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok. Súd v tomto prípade neskúmal, či prišlo k prieťahom v konaní. Zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej lehoty, z akého dôvodu, či sa zákonná 15-dňová lehota vzťahuje na vyporiadanie sa súdu so žiadosťou exekútora, či je to dôvod na náhradu škody, resp. či vôbec nejaká škoda vznikla. V zmysle § 41 ods. 2 písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. bol v čase podania žiadosti o udelenie poverenia rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul. Zákonná 15-dňová lehota na vyporiadanie sa súdu so žiadosťou exekútora o udelenie poverenia neplatí v exekučných konaniach, v ktorých je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok. Táto výnimka bola do zákona zavedená s účinnosťou od 01. 06. 2010 a vzťahuje sa aj na exekučné konania začaté pred účinnosťou zákona č. 144/2010 Z. z., čo je uvedené v komentári k Exekučnému poriadku, dôvodom zavedenia tejto výnimky je potreba preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie preskúmaním písomností, ktoré nie sú prílohou návrhu na vykonanie exekúcie. K vydávaniu poverení na základe exekučného titulu rozhodcovského rozsudku dochádzalo a dochádza podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Pre výklad zákona je podstatný úmysel zákonodarcu - Národnej Rady SR prezentovaný v dôvodovej správe k novele § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Súd teda dospel k záveru, že v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie lehota na vydanie poverenia v prípade rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu neexistovala. Navyše, súd uvádza, že táto lehota je uvádzaná v súvislosti s rozhodnutím súdu, ktorým je vydanie poverenia a nevzťahuje sa na rozhodnutie súdu, ktorým je zamietnutie žiadosti exekútora o udelenie poverenia. V rámci exekučného konania má súd právo preskúmať dôkazy aj bez návrhu účastníkov, ako aj ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, či priebeh rozhodcovského konania (rozhodnutia: NS SR 3 Cdo 146/2011, 3 MCdo 11/2010, 5 Cdo 291/2010, US SR IV. ÚS 60/2011, I. ÚS 16/2002). Exekučný poriadok v § 44 ods. 2 určuje lehotu na vydanie poverenia, nie na vydanie iného rozhodnutia o návrhu na vydanie poverenia. V prípade, že súd má za to, že nie je zákonný dôvod pre vydanie poverenia, zamietne žiadosť o udelenie poverenia, pričom takéto rozhodnutie nemožno považovať za jednoduché, pre ktoré by bola určená 15-dňová lehota. Pre rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia žiadna zákonná lehota neexistuje. Konkrétne v tejto veci došlo k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia v lehote po 3 mesiacoch a 14 dňoch od podania návrhu a po 24 dňoch od doručenia požadovaných dokladov, čo súd nepovažoval za neprimeranú lehotu na rozhodnutie, súd sa nestotožnil s názorom navrhovateľa, že by mu v dôsledku takého postupu súdu mohla vzniknúť nejaká škoda alebo nemajetková ujma, ktorá nezávisí automaticky, len od zistenia nedodržania zákonnej, či primeranej lehoty, ale aj od okolností, ktoré sú v tejto veci v odôvodnení konštatované a na základe ktorých súd nevidel dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy. Uvedená lehota, v ktorej bolo exekučným súdom rozhodnuté, je absolútne primeraná. Tvrdenie navrhovateľa, že súd rozhodol s omeškaním 210 dní, bolo nepravdivé a zavádzajúce. Súd bol toho názoru, že navrhovateľ sa nemôže domáhať nároku podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. z dôvodu, že sa jedná o nesprávny úradný postup, pretože exekučný súd vo veci rozhodol, svoje rozhodnutie právne zdôvodnil, oprávnený sa proti rozhodnutiu exekučného súdu odvolal a rozhodnutie exekučného súdu odvolací súd potvrdil. Nesprávny postup z právneho hľadiska je porušenie procesných právnych noriem. Hmotnoprávne dôvody pre neexistenciu platného exekučného titulu v odôvodnení uznesenia exekučného súdu nemožno považovať za postup súdu, na základe ktorého by bolo možné požadovať ujmu. Navyše sa súd nestotožnil ani s právnym názorom navrhovateľa, že rozhodcovský rozsudok je prekážkou pre domáhanie sa navrhovateľa nároku voči dlžníkovi v občiansko-právnom konaní. Uznesenie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zhodne ako uznesenie súdu o zastavení exekučného konania prelamuje právoplatnosť rozhodcovského rozsudku, pričom zaniká prekážka rozsúdenej veci. Ako už bolo konštatované, rozhodnutie exekučného súdu nebolo nezákonné, išlo o spravodlivé a po právnej stránke správne rozhodnutie, takéto rozhodnutie tak nemôže byť dôvodom pre vznik škody. Neexistuje tak žiadna súvislosť medzi postupom exekučného súdu a údajnou škodou navrhovateľa. V druhom rade neúčinný (nulitný) rozhodcovský rozsudok žiadnu prekážku následného prejednania a rozhodnutia veci

nepredstavuje. Exekučný súd má právo preskúmať, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané v súlade so zákonom, t.j. či bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej, ako aj materiálnej. Exekučný súd je teda už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie bezpochyby oprávnený posúdiť, či oprávneným označený exekučný titul bol vydaný k tomu kompetentným orgánom. Význam tohto oprávnenia tkvie v tom, že ak exekučný titul vydal orgán, ktorý k tomu nemal právomoc, ide o rozhodnutie ničotné, nevyvolávajúce žiadne právne účinky. Takéto rozhodnutie nespĺňa predpoklad materiálnej vykonateľnosti (záväznosti) a na jeho základe nemožno preto viesť nútený výkon rozhodnutia (uznesenie NS SR zo dňa 26. 02. 2013 sp. zn. 4 Cdo 236/2012). Vzhľadom na uvedené skutočnosti, ako aj citované zákonné ustanovenia, súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 OSP tak, že v konaní úspešnému odporcovi súd nepriznal náhradu trov konania, keďže si žiadne neuplatnil.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote navrhovateľ odvolanie, odôvodniac ho tým, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd 1. stupňa nesprávne vec právne posúdil a neúplne zistil skutkový stav veci. Súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zák. č. 412/2012 Z. z. Súd svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súd nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktoré je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory. Štrasburský súd tiež uviedol, že dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu 1. stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 212 ods. 1 bez prejednania na nariadenom odvolacom pojednávaní a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil, keď súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil.

Navrhovateľ sa podaným návrhom od odporcu domáhal náhrady majetkovej škody v sume 1.230,46 eura a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 246,09 eura, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom súdu, ktorý mal spočívať v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov v konaní vedenom na Okresnom súde Levice v exekučnej veci sp. zn. 14Er/537/2010. Exekučným titulom v tejto veci bol Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenská rozhodcovská a. s. so sídlom v Bratislave, sp. zn. SR 00353/10.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31. 12. 2012, teda v čase, kedy malo dôjsť k spôsobeniu škody (ďalej len citovaný zákon), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa ods. 2 citovaného zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné preťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa ods. 2 citovaného zákona právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 citovaného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 19 ods. 1 citovaného zákona právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Podľa § 44 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení účinnom do 31. 05. 2010 (ďalej len Exekučný poriadok), exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa ods. 2 citovaného zákona súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Odvolací súd, vychádzajúc z dokazovania súdom prvého stupňa zistil, že exekúcia v danej veci začala dňa 22. 04. 2010 a súdny exekútor podal na Okresnom súde Levice žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v predmetnej veci dňa 24. 06. 2010. Dňa 30. 06. 2010 vyzval súd oprávneného cestou súdneho exekútora na predloženie zmluvy o úvere, pričom oprávnený na výzvu súdu reagoval

dňa 16. 09. 2010. Dňa 8. 10. 2010 Okresný súd Levice vydal uznesenie č. k. 14Er/537/2010-14, ktorým žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého so sídlom v Bratislave, Záhradnícka 60 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, doručenú Okresnému súdu Levice dňa 24. 06. 2010, zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 02. 11. 2010. Uznesením zo dňa 30. mája 2012 č. k. 14Er/537/2010-48 súd exekučné konanie zastavil. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 29. 06. 2012.

Súd 1. stupňa v napadnutom rozhodnutí uviedol, že ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2010 obsahuje zákonnú lehotu na vydanie poverenia, avšak neobsahuje lehotu na vydanie uznesenia o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia a zákonná 15-dňová lehota na vyporiadanie sa súdu so žiadosťou exekútora o udelenie poverenia neplatí v tomto období aj v exekučných konaniach, v ktorých je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok. S takýmto záverom súdu 1. stupňa sa odvolací súdne nestotožňuje. Ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2010, teda v znení v čase začatia exekúcie obsahuje zákonnú lehotu na vydanie poverenia. Ak má súd po preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu v lehote 15 dní rozhodnúť, či poverenie pre exekútora vydá, musí sa danou exekúciou zaoberať, aby v prípade, ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom, mohol poverenie pre súdneho exekútora vydať. Z toho potom vyplýva, že v tejto lehote by mal dospieť k záveru, či je možné vydať pre súdneho exekútora poverenie a v opačnom prípade, ak pre rozhodnutie súdu o žiadosti súdneho exekútora v spise nie sú podklady, vyzvať súdneho exekútora alebo oprávneného na predloženie potrebných podkladov a po ich predložení o žiadosti súdneho exekútora v primeranej lehote rozhodnúť. Z dokazovania vykonaného súdom 1. stupňa vyplýva, že v danej veci síce k rozhodnutiu súdu 1. stupňa do 15 dní odo dňa žiadosti o udelenie poverenia súdnym exekútorom (24. 06. 2010) nedošlo, avšak vzhľadom k postupu súdu 1. stupňa, ktorý po podaní žiadosti o udelenie poverenia súdnym exekútorom vykonával úkony potrebné k rozhodnutiu, či v danej veci je možné vydať poverenie pre súdneho exekútora alebo je potrebné žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnuť, pričom tieto úkony vykonával v primeranej lehote, dospel k záveru, že takýmto konaním súdu 1. stupňa nemohlo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu v danej veci. To, že v danej veci bolo o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia v danej veci rozhodnuté až 08. 10. 2010, súviselo aj s tým, že ako bolo už konštatované vyššie, oprávnený na výzvu súdu reagoval až po viac ako dvoch mesiacoch. Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky pritom platí, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva účastníka konania, keďže potrebné zohľadniť všetky okolnosti prípadu. V danej veci pritom nebolo zistené, že by v exekučnej veci, od ktorej si navrhovateľ svoj nárok uplatňuje, nebolo rozhodnuté v primeranom čase. Vychádzajúc z okolností daného prípadu odvolací súd dospel k záveru, že ani nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, ani preskúmaním exekučného titulu súdom 1. stupňa pri vydávaní žiadosti o udelenie poverenia súdnemu exekútorovi nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu ako jednej z podmienok zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup. Ohľadom záveru súdu prvého stupňa o možnosti preskúmania exekučného titulu v exekučnom konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora sa odvolací súd s rozhodnutím súdu prvého stupňa v plnom rozsahu stotožňuje, pričom tiež poukazuje v tejto otázke na ustálenú judikatúru NS SR (rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo 6/2013, R 46/2012 - 3Cdo 146/2011, 6Cdo 105/2011 a 4Cdo 31/2013). Keďže exekučným titulom v danej veci bol nulitný akt, z právneho hľadiska neexistujúci a nezaväzujúci, priebehom exekúcie na základe takéhoto exekučného titulu navrhovateľovi žiadna škoda ani nemohla vzniknúť. V konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup súdu 1. stupňa ako jednej z podmienok zodpovednosti štátu za škodu, ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, odvolací súd, rovnako ako súd 1. stupňa, dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je nedôvodný, výškou škody nebolo potrebné sa zaoberať, preto pokiaľ súd 1. stupňa návrh navrhovateľa zamietol, jeho rozhodnutie je vecne správne. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 OSP rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, k odvolacím dôvodom navrhovateľa dodáva, že keďže navrhovateľ postup súdu, ktorým malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom, v odvolaní nešpecifikoval a odvolací súd po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, žiaden takýto dôvod nezistil, v tejto časti považoval odvolanie navrhovateľa za nedôvodné. Ani nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv navrhovateľa nie je postupom, ktorým by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože rozhodnutie o tom, ktorý dôkaz súd vykoná, patrí výlučne súdu, a nie účastníkom konania (§ 120 ods. 1 OSP). Tvrdenie navrhovateľa, že súd v danej veci aplikoval ustanovenie § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej

skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, je nesprávne. Súd 1. stupňa citoval dané ustanovenie v správnom znení, a preto je táto námietka navrhovateľa nedôvodná. K trvaní stavu právnej neistoty odvolací súd uvádza, že tým, že exekučný súd vyzýval oprávneného cestou súdneho exekútora na predloženie podkladov, potrebných pre rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia, vykonával úkony k odstráneniu právnej neistoty, pričom k predĺženiu tejto lehoty došlo aj nečinnosťou oprávneného. Keďže exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia súdnemu exekútorovi nepochybil a jeho konaním nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, od ktorého si navrhovateľ v tomto konaní uplatňuje svoj nárok, nebolo potrebné v konaní už ani vykonávať ďalšie dôkazy za účelom preukázania materiálnej škody navrhovateľa. K úvahám navrhovateľa o dĺžke a obmedzenosti súdu lehotou odvolací súd dodáva, že súd v danej veci správne aplikoval platné právo a rozhodol v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, v súlade s právom na spravodlivý súdny proces a v súlade s právom na prerokovanie veci v primeranom čase. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu 1. stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP a v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože v odvolacom konaní mu trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.